

[Hanne Reintoft.]

Jeg husker da, at SF's ordfører gjorde meget ud af det ved første behandling — bliver det nødvendigt, at visse fag bevarer anvisningsretten i forbundene. De fag, der for øjeblikket er mest afhængige heraf, er for det første bagernes; på grund af de helt særlige arbejdsforhold og det tidspunkt, nemlig om natten, hvor en del af anvisningerne foregår, er man nødt til at opretholde sin anvisning, og man har heller ikke lagt skjul på over for folketingsudvalget, at man ser en stor fare for faget, hvis den bliver taget fra dem. Typograferne har vanskeligheder, fordi der i faget er så mange forskellige arbejdsgrupper, og der er meget klare eksempler på, at formidlingen har rodet rundt og ikke fået anvist de rigtige mennesker til det rigtige arbejde. Søfolkene anviser også en stor del af medlemmerne hyre uden for normal kontortid og har solidarisk hyreanvisning, således at den, der har gået ledig længst, får arbejde først. Netop under henvisning til danske rederiers beskæftigelsespolitik, herunder ikke mindst de omtalte kartoteker, bliver det nødvendigt at opretholde dispensation for disse fag.

Vi mener, det bør lovfæstes direkte. Det er ikke noget som helst usædvanligt. Der findes sådanne undtagelsesregler for enkelte fag også i anden lovgivning, vi kan bare nævne arbejderbeskyttelsesloven for at komme med noget nærliggende. Samtidig må det være sådan, at dispensationsreglerne er rummelige for andre fag, der kommer i lignende situationer; der er vist mange, der håber og venter at få forståelse for disse synspunkter. Hr. Erling Dinesen udtalte i den forbindelse en vældig tillid til det bestående system, men da hr. Erling Dinesen i øvrigt gav udtryk for ikke at have tillid til regeringens administration af denne lovgivning, ved jeg ikke, hvorfor man pludselig skal være så tillidsfuld på dette område. Hr. Erling Dinesen ved jo godt, at det betyder meget for mange.

At vi ønsker at fortsætte arbejdet for fuld

erstatning for tab af arbejdsfortjeneste, står selvfølgelig fast. Det er sagt flere gange her, at det er et samfunds pligt at skaffe sine medlemmer arbejde, og erstatningsprincippet må gennemføres til fulde; hvis samfundet svigter. Det sker ikke nu, hverken ved ministerens forslag eller mindretallets ændringsforslag. Det sidste er selvfølgelig en forbedring, og jeg vil da også stemme for det, men jeg vil igen understrege, at man i socialdemokratiet udmærket ved, at man med disse procentregler ikke kan komme de lavtlønnede til hjælp. Der vil altid være nogle af dem, der ikke får andet ud af det end skærpede kontingentregler. Jeg havde ikke noget imod, at man gennemførte en lovgivning, hvor man simpelt hen erstattede hvert enkelt menneske den tabte indtægt. Hvis det kan lade sig gøre, så vil jeg være meget indstillet på det; men hr. Erling Dinesen ved godt, hvad det ville give af administrative vanskeligheder.

Jeg påtalte også ved første behandling, at det er arbejdsgiverne, der på grundlag af deres manglende evne til planlægning ønsker udenlandske arbejdere til landet. Jeg er meget enig i, at de mennesker skal behandles bedst muligt og komme hjem, når de ikke længere kan få beskæftigelse. Jeg mener bare stadig væk ikke, der er nogen rimelighed i, at det sker via nærværende lov. Udgifterne bæres fortrinsvis af arbejdere og almindelige skatteydere og ikke af de arbejdsgivere, der har behov for arbejdskraften i deres private planlægning. Man vil vel ikke fra socialdemokratiets side sige, at den almindelige lønmodtagerbefolkning ikke også er skatteydere? Det må nok være rimeligt, at der fra arbejdsgiverside laves en solidarisk ordning; så det ikke i for høj grad går ud over de små arbejdsgivere. Jeg kan huske, at handelsministeren, engang jeg diskuterede med ham, hvordan danske søfolk skulle komme hjem fra krigsramte områder, anviste den udvej, at sømændene jo kunne lave en pulje til at sende sig selv hjem. Hvis regeringen kan udtænke det, kunne den